

Bernard Werber

KDO MĚ ZABIL?

HUMORNÁ DETEKTIVKA O SPISOVATELI,
KTERÝ VYŠETŘUJE VLASTNÍ SMRT.

Kdo mě zabil?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernard Werber
Kdo mě zabil? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bernard Werber

KDO MĚ ZABIL?

Osoby a události tohoto vyprávění jsou fiktivní,
jakákoli podobnost s těmito osobami a událostmi existujícími dříve
nebo v současnosti je čistě náhodná.

Věnováno Monique Parent Baccant, prvnímu médiu, které mi otevřelo dveře do minulosti (tím, že mě seznámila s mými předchozími životy), do budoucnosti (tím, že mi nastínila mou pravděpodobnou budoucnost) a do neviditelných světů (tím, že mi vysvětlila, jak to je s bludnými dušemi).

Vůbec není podstatné, zda věřit či nevěřit, to, co je zajímavé, je imaginace, snění a naslouchání hezkým příběhům, které vedou k zamyšlení.

Děk, Monique, za to, že jsi ve mně vzbudila chuť vybrat si z tvého vyprávění něco pro sebe...

„V podstatě nikdo opravdu nevěří ve svou vlastní smrt a ve svém nevědomí je každý přesvědčen o své nesmrtelnosti.“

Sigmund Freud

„Neříkám to proto, abych přesvědčil ty, kteří nesouhlasí s mými názory. Říkám to proto, aby si ti, co s nimi souhlasí, uvědomili, že nejsou sami.“

Edmond Wells

*Encyklopedie relativního a absolutního vědění,
svazek XII*

I. ČÁST

Překvapivý objev

1.

»Kdo mě zabil?«

2.

Spisovatel Gabriel Wells vyskočil z postele, jakmile se probudil. Konečně ve snu přišel na úvodní větu do svého příštího románu. Tou jednoduchou otázkou otevře knihu o záhadném úmrtí vypravěče.

»*Kdo... mě... zabil?*«

Zdá se mu, že takový paradox na začátku ho přivede k originální zápletce. Jak se může hrdina ptát, když je už nebožtík? Nota bene, jak může pátrat po vraždě sebe samého?

Je tak rozrušený touto novou výzvou, že nemá ani čas se nasnídat. Vyjde ze svého příbytku a zlehka kráčí jako obvykle k bistru Le Coquelet. Zanechal tam předešlého dne svůj počítač, svého elektronického oře, na kterém se chystá jako každé ráno své psaní pořádně rozjet.

Přidá do kroku a soustředí se na poslední větu. Protože podle něj není román nic jiného než úvodní věta – neboli »incipit«, – která povede k závěrečné větě – »excipitu«.

Pak už stačí jen nalézt tu správná kolečka, která zápletku rozvinou a vtáhnou čtenáře do děje tak, že ho zcela pohltí, a on kvůli životu jeho hrdiny zapomene na svůj vlastní.

Jako obvykle ho přepadne strach, že ho nic vhodného nenapadne, jakási úzkost, která ho zcela ovládne, a tak si Gabriel Wells honem vybavuje některá klasická narativní schémata.

Neopětovaná láska?

Tajemství?

Utopie?

Zrada a pomsta?

Nicméně všechno by mělo být spjato se záhadou předestřenou v první větě, kterou několikrát opakuje, aby pevně zakotvila v paměti.

»Kdo... mě... zabil?«

Vzrušení z nápadu vystřídá brzy pochybnost. Taky by se mohlo začít otázkou, která navodí malinko odlišné napětí:

»Proč jsem mrtvý?«

Zatím nejoriginálnější incipit, který ho napadl, zněl:

»Nepovedený pokus o sebevraždu: Zabije svého bratra-dvojče v domnění, že zabíjí sebe.«

Při vzpomínce na okamžik, kdy mu tahle věta přišla na mysl, se usměje. Pak opět zvažní.

»Kdo mě zabil?« nebo *»Proč jsem mrtvý?«*

Problém je, že při psaní příběhů musí člověk vybírat. Avšak vybírat znamená něco zavrhnout, a tím pádem i velké riziko, že se zmýlí.

Nakonec se rozhodne pro první možnost, která mu připadá dynamičtější.

Teď už jen vymyslet závěrečné rozuzlení.

Mohla by být vrahem hospodyně?

Příliš laciná fraška!

A co kdyby hrdina nakonec pochopil, že vlastně není mrtvý?

Déjà vu...

Anebo by se mohlo přijít na to, že hrdina ve skutečnosti není lidskou bytostí?

Příliš prostoduché.

Nic se mu nezdá dost dobré, a tak začne vymýšlet hlavní obrysy ústřední postavy.

Představuje si, jak vypadá, jaké má vlastnosti, odkrývá její slabiny, chyby, neřesti, schopnosti. Jméno a příjmení. Musí ji obestříť nějakým tajemstvím, něčím, co bude postupně stránku po stránce rozkrývat.

Má telepatické schopnosti?

Je náměsíčná?

Má dva mozky?

V tomhle stádiu je všechno ještě vágní. Potom se pomalu v jeho mysli začne hrdina rýsovat s větší přesností: chování, chůze, oblečení, úsměv, charakteristické pohyby. Díky své imaginaci mu Gabriel Wells vtiskne individuální rysy.

Samým vzrušením zrychlí krok.

Ulice je v tuto hodinu už plná lidí. Bez zpomalení projde kolem lékárny, která bliká tisícem zelených světel, jako kdyby chtěla zákazníka zhypnotizovat a přimět ho ke konzumaci léků. Překračuje tuláka s nafialovělým obličejem, který leží napříč přes vozovku. Obchází čerstvé psí výkaly a málem se srazí s usmrkaným, spěchajícím školákem. Pak potká starou paní v čepici s pestrým vzorem a růžovou bambulí, která venčí pejska uvázaného na řemínku. Ten ji táhne za sebou tak silně, že nebohá paní vypadá, jako kdyby plula po chodníku na vodních lyžích.

Potom mívá školu, kde rodiče, kteří dorazili příliš brzo se svými ratolestmi, hlasitě usměrňují své děti a přitom se modlí, aby konečně zazvonil zvonek a oni se jich na celý den zbavili.

Když Gabriel Wells projde kolem květinářství, náhle se zarazí. Zdá se mu, že necítí vůni květin.

Zastaví se a ke všem si přičichne.

Necítí nic.

Čichá ke své kůži. Čichá si k podpaží. Nasává vzduch. Nasává kouř z výfuků aut, která projíždějí kolem. Dýchá zhluboka, přibližuje nos ke všemu, co vypadá, že by mohlo vydávat nějakou vůni, a zjišťuje, že jeho čich je v trapu.

Při pomýšlení, že možná ztratil čich definitivně, zpanikaří, ihned upustí od všech dalších plánů a utíká rovnou ke svému lékaři, doktoru Frederiku Langmanovi, jehož ordinace je hned na konci ulice.

3.

PRACOVNÍ DOBA OD 9 HODIN. ZAZVOŇTE. VSTUPTÉ. POSAĎTE SE.

V čekárně ordinace praktického lékaře je Gabriel Wells sám. Místo aby si sedl, čichá ke kůži sedaček, ke květinám ve váze, která stojí na konferenčním stolku, k dlaním svých rukou, ale stále nic necítí. Jeho úzkost se stupňuje.

Aby přišel na jiné myšlenky, snaží se soustředit na svůj příští román, na svého budoucího hrdinu, na konečné vyústění a na svou úplně poslední větu.

Zazní zvonek, otevřou se dveře a vstoupí pacientka. Má dlouhé vlnité hnědé vlasy, vysoké čelo s dokonale vymodelovaným obočím, špičatý nos a bradu. Na sobě má hedvábnou světle fialovou halenku a dlouhou květovanou sukni. Gabriela Wellse uhodí hned do očí, jak nápadně se podobá jeho idolu, americké herečce z třicátých let dvacátého století, Hedy Lamarrové.

Mladá žena se posadí a okamžitě se ponoří do četby starého, otrhaného časopisu zaměřeného na milostné plotky různých celebrit.

Gabriela ta nová příchozí zaujme. Nevydrží to a pokusí se navázat rozhovor:

„*Smím se vás, slečno, zeptat, co vás sem přivádí?*“

Dotyčná, vyrušená z četby o rozvodu knížecího páru, se zatváří otráveně, načež lakonicky odpoví:

„Migréna.“

Vyřkla to slovo, aniž by odtrhla zrak od časopisu.

„*Já trpím anosmií. To je nemoc, při které se ztrácí čich.*“

„Ne, nemyslím si, že tohle je váš problém...“

Gabriel je překvapený touto informací, kterou obdrží zdarma od osoby, kterou nezná a která se na něj ani jednou od svého příchodu nepodívala. Ale neodvážá se něco namítnout.

Přichází doktor Langman a požádá pacientku, aby ho následovala. Gabriel Wells z galantnosti neupozorní na to, že přišel dřív.

Znovu se soustředí na poslední větu svého románu a vybavuje si ty, které použili jeho oblíbení autoři.

4. ENCYKLOPEDIÉ: INCIPIT, EXCIPIT

Slavné incipity:

»**Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.**« Bible

»**Alenku už omrzelo sedět na břehu vedle cesty a nic nedělat.**«
CARROLL, Lewis. *Alenka v kraji divů*. Praha: Garamond, 2003.
[z angl. přeložili A. a H. Skoumalovi]

»**Když se Řehoř Samsa jednou ráno probudil z nepokojných snů, shledal, že se v posteli proměnil v jakýsi nestvůrný hmyz.**«
KAFKA, Franz. *Proměna*. Praha: SNKLHU, 1963. [z něm. přeložil V. Kafka]

»Bylo to v Megaře, předměstí Kartága, v Hamilkarových zahradách.« FLAUBERT, Gustav. *Salambo*. Praha: Naše vojsko, 2009. [z franc. přeložil J. Konůpek]

»Dlouho jsem chodil brzy spát.« PROUST, Marcel. *Hledání ztraceného času*. Praha: Odeon, 1979. [z franc. přeložil P. Voskovec]

»Dnes umřela maminka.« CAMUS, Albert. *Cizinec*. Praha: Odeon, 1969. [z franc. přeložil M. Žilina]

Slavné excipity:

»Život, jak je vidno, není nikdy ani tak dobrý ani tak zlý, jak si člověk myslí.« MAUPASSANT, Guy de. *Příběh jednoho života*. Praha: Práce, 1969. [z franc. přeložil L. Kárl]

»A když si člověk pomyslí, že až budeme dospělí, budeme možná taky tak hloupí jako oni.« PERGAUD, Louis. *Knoflíková válka*. Praha: Mladá fronta, 1968. [z franc. přeložila E. Bezděková]

»Snažme se vkročit do smrti s očima otevřenými.« YOURCENAR, Marguerite. *Hadriánovy paměti*. Praha: Odeon, 1951. [z franc. přeložila M. Veselá-Janů]

»Tak sebou zmítáme dál, lodě deroucí se proti proudu, bez přestání unášeni zpátky do minulosti.« *Velký Gatsby* – FITZGERALD, Francis Scott. *Velký Gatsby*. Praha: SNKLHU, 1960. [z angl. přeložil L. Dorůžka]

»Jen duch, když prodchne hlínu, může stvořit člověka« SAINT-EXUPÉRY, Antoine de. *Země lidí*. Praha: Naše vojsko, 1967. [z franc. přeložil J. Konůpek]

»Když ho chtěli odtrhnout od kostry, kterou objímal, rozpadl se v prach.« HUGO, Victor. *Chrám Matky Boží v Paříži*. Praha: Odeon, 1978. [z franc. přeložila M. Tomášková]

Edmond Wells,

Encyklopedie relativního a absolutního vědění, svazek XII

5.

Když má mladá žena v květované sukni prohlídku za sebou, rozloučí se s doktorem Langmanem, přehodí přes sebe v rychlosti plášť a tanečním krokem odkráčí.

Gabriel se zvedne, ale doktor mu nevěnuje nejmenší pozornost a zavře dveře své ordinace, aniž by ho pozval dál.

Spisovatele to poněkud zaskočí, přistoupí k zavřeným dveřím a zavolá na svého přítele:

„Hele, Freude, děláš si ze mě blázný, že jo? To jsem já, Gabriel, Gabriel Wells!“

Mladá žena, která se už chystala překročit práh čekárny, se rázem zastaví.

„Vy jste skutečně Gabriel Wells? Ten spisovatel?“ zeptá se, stále ještě k němu otočená zády.

„Ano, proč?“

„To je ovšem jiná situace. Pomůžu vám.“

„Vy že mně pomůžete? A v čem?“

Žena se vrátí doprostřed místnosti a prohlásí, aniž by o něho zavadila pohledem:

„Tak především vám musím objasnit tu vaši »nemoc«.“

„Vy jste lékařka?“

Trochu útrpně se usměje.

„Něco podobného. Řekněme, že jsem taková »léčitelka duší«. Má to tu výhodu, že k tomu nepotřebuju žádné diplomy. Pro začátek je třeba, abyste věděl, že váš problém je vážnější než vámi předpokládaná anosmie.“

„Mám rakovinu?“

„Ještě vážnější.“

„Řekněte mi pravdu, já snesu všechno.“

„Hm, na to je ještě trochu brzo. Radši na to půjdeme postupně. Dneska ráno, když jste vstal, neměl jste hlad, je to tak?“

„*To je pravda.*“

„Rychle jste vyběhl z bytu, ale s nikým jste nemluvil, nebo se snad mýlím?“

„*Když se ráno probudím, není mi nikdy moc do řeči.*“

„Venku jste si ani nevšiml, že je zima.“

„*Nejsem zimomřivý. Ale přestaňte už konečně s těma narážkami. Co je to tedy za tu záhadnou nemoc?*“ ptá se Gabriel čím dál tím netrpělivějším tónem.

Žena hledí na své ruce.

„Víte, že slovo nemoc má původ ve výrazu »nemoci říct«?

„*Přestaňte chodit kolem horké kaše. Kam tím vším, sakra, míříte?*“

„Dobře, musím na to jít jinak. Jak bych vám to jen přiblížila? Vlastně... mám pro vás dvě zprávy, jednu dobrou a jednu špatnou. Kterou chcete slyšet jako první?“

„*Dobrou,*“ odpoví Gabriel už poměrně naštvaně.

„Lhala jsem vám, nejste nemocný.“

„*Takže takhle je to. A teď tedy tu špatnou?*“

„Špatná zpráva je... že jste mrtvý.“

Gabriel nadzdvihne obočí, zatváří se postupně udiveně, rozzlobeně, pochybovačně a nakonec vybuchne smíchy.

Mladá žena si ulehčeně oddechne:

„Jsem ráda, že to berete takhle, viděla jsem spoustu těch, kteří to tak dobře nevzali.“

„*Jestli se směju, tak jenom proto, že vám nevěřím.*“

Žena udělala pár kroků a zdálo se, že usilovně přemýšlí.

„Tak provedeme malý experiment. Navrhuju vám udělat si test se zrcadlem.“ Vybídne ho, aby ji následoval k zrcadlu v čekárně, a on ke svému nesmírnému údivu zjišťuje, že v něm vidí jen mladou ženu.

„Podívejme, člověk by řekl, že váš obraz zmizel. Jak zvláštní...“
prohodí žena.

Gabriel se v náhlé panice zachvěje, pak se vzchopí a usměje se.

„To není žádný důkaz. Nejspíš ještě spím. Je to sen. Ostatně to také vysvětluje vaši přítomnost.“

„Sen? Tak se štípněte.“

Kroutí kůži na paži.

„Nic necítím jednoduše proto, že se mi zdá, že se štípu.“

„Tak uděláme druhý test, říká se mu taky »test ohněm«.“

Vyndá zapalovač a vyzve ho, aby nad plamen vložil ruku. Gabriel poslechne a zjistí, že necítí sebemenší bolest. Divná věc, jeho pohyb nevyvolá žádný kouř, dokonce ani plamen se nepohne.

Podívá se na svou dlaň: ani stopa po spálenině. Zmocní se ho nepřijemný pocit, který však kurážně překoná.

„V mých snech se mi stává, že se nevidím v zrcadlech a nespálím si ruku, když ji dám nad plamen. Mám dokonce tyhle sny několikrát do týdne.“

Žena pokrčí rameny.

„Tak už zbývá jen jediný test, ten s volným pádem. Vylezte na okno a skočte dolů.“

„Přece jenom jsme v šestém patře...“

„Jestli právě sníte, nemáte se čeho obávat. Při nejhorším se probudíte.“

Žena otevře dokořán okno, do místnosti pronikne vítr, čechrá jí vlasy, ale Gabriel necítí sebemenší závan.

„Žádný problém.“

Potřese hlavou, jako když se zvíře otřepe, nadechne se, přistoupí k oknu. Doufá, že ho zarazí, ale ona ho naopak pobízí, aby postoupil ještě dál.

„Až poletíte, všimněte si kolem sebe všech drobností, které nemohou být pouhým výtvořem snu.“

Gabriel hluboko pod sebou vidí zem, střechy automobilů, hlavy chodců.

I když je přesvědčený, že sní, nemůže se ubránit nepatrnému znepokojení.

„Nebudete si jistý, dokud neskočíte,“ naléhá mladá žena.

Gabriel zaváhá, ale jelikož nechce, aby si myslela, že couvá před překážkami, stoupne si na okraj okna, překoná závrať a vrhne se s široce rozevřenými pažemi do vzduchoprázdna.

Padá velkou rychlostí, míjí jednotlivá poschodí, zavírá oči. Když je znovu otevře, ještě stále se nedotýká země a letí nad ulicí.

A do prdele! Vida, jaké slovo se mu náhle vynoří v mysli. Překvapení, strach, zklamání, to všechno pomalu přenechává místo té nové radosti, že se osvobodil od tíže a že může létat jako pták.

Země pod ním ubíhá. Má pocit, že plachtí, aniž by pociťoval odpor vzduchu. Provede smyčku a vrací se opět do okna lékařské ordinace.

Rozrušený, s hlavou plnou různorodých myšlenek, si povzdychne. Chtěl by něco říct, ale stále jen opakuje, nejméně už po sté a s různými intonačními odstíny, ten obhroublý výraz, který mu nejde z mysli.

Zdá se, že poslední slovo, které lidi těsně před smrtí vysloví, je »maminka«. To, které přijde po něm, už při vědomí vlastní smrti, začíná jiným písmenem a není v něm nic láskyplného.

V několika vteřinách projde sedmi etapami žalu: šokem, popřením, hněvem, smlouváním, smutkem, rezignací, přijetím. A každou z nich doprovodí sprostým slovem. Mladá žena naproti němu vypadá už trochu znaveně.

„Jak je?“ zeptá se ho.

„*Krucinál, copak jsem... »dočista« mrtvej?!*“

Je zděšený. Pak projde znovu těmi sedmi etapami, ale v jiném pořadí: vztek, popření, přijetí, rezignace, smutek, smlouvání, šok.

„*To není možné! Jsem příliš mladý na to, abych byl mrtvý.*“

„Dívejte se na to z té lepší stránky, pane Wellsi. Já nevím... Považte, že jste se zbavil všeho zbytečného, tíživého, křehkého, abyste si zachoval jen to podstatné: svou duši.“

„*Takže to by mělo být ono, tedy konec...? Už nebudu moct psát...*“

„To to trvalo. Konečně vám to došlo.“

Klesne vysíleně do křesla.

„*To je hrozné.*“

„Je to jen »jiné«.“

„*Krucinál, jsem mrtvý. Já jsem úplně mrtvý, mrtvý, mrtvý. Doopravdy mrtvý.*“

„Jednou k tomu musí dospět každý. U vás je to dneska, teď, tady. Mě to taky čeká. Později, jinde. Nespěchám.“

Gabriel vyskočí a stoupne si před ženu, která se dívá směrem k oknu. Uvědomí si, že se mu ještě ani jednou nepodívala do očí.

„*Ale vy se mnou mluvíte a jste bezpochyby živá. Jak je to možné?*“

„Já jsem trochu jiná než ostatní ženy.“

„*Jiná?*“

„Jsem médium. Slyším vás, ale nevidím. Proto se na vás nedívám. Nevím dokonce ani, kde právě teď jste. Cítím jenom velmi zřetelně, že jste někde v blízkosti mého zorného pole.“

„*Proč mi chcete pomoci?*“

„Protože díky vám jsem se stala médiem, díky četbě vaší knihy *My mrtví*. Bylo to poprvé, kdy mě úplně dostal nějaký román, bylo to jako zjevení. Zavřela jsem knihu s jistotou, že jsem našla svou cestu. Od té doby si vydělávám na živobytí tím, že hovořím se zemřelými. A mohu vám garantovat, že má živnost vzkvétá v tomhle trochu

neobvyklém pracovním odvětví čím dál tím víc... Jsem tak trochu celebrita. Přinejmenším v mé čtvrti.“

„*Jak se jmenujete?*“

„Lucy. Lucy Filipini.“

„*V životě jsem to jméno neslyšel. Jste docela mladá na to, abyste byla médiem...*“

„Je mi 27 a neřekla bych, že to má co dělat s věkem.“

„*Já jsem si vždycky myslel, že médiu jsou spíš starší obézní ženy v černých šatech ověšené bižuterií a velmi nápadně nalíčené.*“

Lucy náhle změnil výraz, jako kdyby něco objevila: svraští čelo.

„Ale počkejte, počkejte.“

„*Co?*“

„Zopakujte, co jste právě řekl.“

Lucy zavře oči, aby se mohla lépe soustředit.

„*Starší obézní dámy v černých šatech...*?“ opakuje Gabriel a nechápe, co tím Lucy sleduje.

„Tak se mi to nezdálo. Váš hlas má nepatrnou ozvěnu. Možná že nakonec nejste úplně mrtvý. Kde že to bydlíte?“

„*Kousek dál na rohu ulice. V čísle 21. Proč?*“

„Možná, že není ještě pozdě. Občas lze zasáhnout *in extremis*. Když vás tak poslouchám, možná by se dalo ještě něco dělat. Musí se to ověřit. Nesmíme ztrácet čas, sejdem se u vás!“

Mladá žena spěšně odchází, květovaná sukně jí povlává kolem boků. Gabriel ji následuje s šílenou nadějí, že je snad »trochu« živý...

6.

Zastavili se před masivními dubovými dveřmi Gabrielova bytu. Problém: není čím odemknout. Navzdory faktu, že má na sobě šaty – přesvědčil se o tom pohledem na svůj trup a nohy – nemá skutečně

kapsy, tím pádem ani svazek klíčů, občanku, peněženku ani smartp-hone. Vlastně u sebe nemá žádný předmět.

„Bylo by fajn, kdybyste měl klíč schovaný pod rohožkou,“ řekne Lucy. „Je tam?“

„Bohužel ne. Až dosud jsem ani jednou nepomyslel na to, že bych ho mohl po smrti potřebovat.“

„Tak si to zapamatujte pro příští životy. Náhradní klíč ukrytý někde na bezpečném místě se může ve výjimečných situacích vždycky hodit. Máte plán B?“

„Můžeme počkat na hospodyni. Vzhledem k tomu, kolik je hodin, měla by tu být Maria-Concepción každou chvíli. Jinak taky můžeme ještě zavolat hasiče, aby vyrazili dveře.“

„To je nápad... Ale vy se tam můžete dostat hned, jelikož jste pravý nehmotný duch.“

Gabriel Wells si uvědomí, že si tento reflex ještě neosvojil a že mu v průchodu brání dveře čistě psychologicky. Dodá si odvahy a zdolá překážku se zavřenýma očima, jako kdyby měl strach, že se s dřevěnou výplní ocelových bezpečnostních dveří dostanou do kontaktu jeho zorničky.

Poprvé si vychutnává to potěšení, že může procházet zdí a že se nic nemůže skrýt před duchem vítězícím nad hmotou.

Jakmile je uvnitř, hned se vydá ke svému pokoji.

Jeho tělo spočívá na posteli. Leží na břiše s hlavou nakloněnou k pravé straně, s očima doširoka otevřenýma, jazykem vyplazeným.

„Takže takhle vypadám...“ pomyslí si spisovatel, když se poprvé vidí zvenčí.

Zkoumá se ze všech možných úhlů, použije dokonce i zrcátko, prohlíží si svou šíji a temeno hlavy.

Napadne ho: *Vlastně si své tělo uvědomujeme pouze tehdy, když pociťujeme bolest nebo když prožíváme fyzickou rozkoš. Když máme*

zarostlý nehet, uvědomíme si, že nehty rostou; když máme zažívací potíže, vzpomeneme si, že máme střeva. Ale když se nic zvláštního neděje, nevěnujeme tomu všemu žádnou pozornost. Přitom je to taková zvláštnost, že máme tělo. A teprve teď, když ho vidím takhle v jeho celistvosti, přijdu na to, jaké to bylo štěstí, že jsem měl tenhle tělesný obal pro svého ducha.

Gabriel přiblíží prst k panence svých očí a přeje se jí. Dotkne se pusy, projde bariérou zubů a jazyka. Vnoří ruku do své hlavy, pak ji rychle, ale přitom nehlučně odtáhne od svého mozku. Přiloží svůj ektoplazmatický obličej k fyzickému obličejí, vidí své řasy, svou už trochu vyschlou rohovku. Dívá se na póry, na nehybné nozdry, zkouší si nahmatat pulz, marně. Prohmatá celé své tělo a pomyslí si, že teď už se o něj musí postarat živí.

Vrací se k médiu, které na něj čeká na zápraží.

„Mám otevřené oči a řekl bych, že už nedýchám.“

„To ještě nic neznamena. Zatím jsem se pokoušela dovolat na hasiče, ale všechny linky jsou obsazené a pořád se ozývá jen záznamník. Vypadá to, že nejste jediný, kdo se rozhodl dneska umřít. Buď za to může nějaký atentát, nebo obzvlášť ničivý požár, nebo nešťastnou shodou okolností uvízlo ve větvích stromu velké množství koček.“

Čekají tedy na hospodyni. Ale když se Maria-Concepción nakonec objeví, podívá se na neznámou podezřívavě a odmítne ji vpustit dovnitř.

Gabriel Wells přispěchá na pomoc:

„Řekněte jí, že jste jedna má přítelkyně a že jste si u mě včera večer zapoměla mobil. To už se v minulosti přihodilo...“

Lucy tak učiní, a když hospodyně překoná svou nedůvěru a zdolá tři těžké zámky bezpečnostních dveří, vejde do kuchyně.

Médium si povšimne důmyslného systému poplašného zařízení a pomyslí si, že pán domu bude asi trochu paranoidní. Vejde do rozlehlého bytu zařízeného v haussmannovském stylu tak typickém pro nóbl čtvrtě. V salonu visí černobílé portréty hollywoodských hereček Liz Taylorové, Greta Garbo, Audrey Hepburnové, ale především několik fotografií ještě větších rozměrů herečky Hedy Lamarrové oblečené do kostýmu princezny.

„To je váš idol?“ zeptá se.

„*Hedy Lamarrová je nejkrásnější žena na světě a také všech dob,*“ řekne nekompromisně Gabriel Wells.

„Je to ode mne možná troufalé, ale mám dojem, že se mi podobá.“

„*Jestli smím něco podotknout, mám teď jiné věci na práci než se zabývat tím, kdo je komu podobný. Pospěšme si, já jsem tamhle. Pojdte za mnou.*“

Médium si nemůže pomoci a zvědavě se rozhlíží kolem sebe. Vidí knihovnu s několika stovkami knih s ručně nadepsanými štítky. Je tam vše – od historických esejí až po kuchařské knihy, od mytologie až po duchovní texty, od klasické poezie až po současné romány, od humoristických knih až po sci-fi, přes svazky fantastických příběhů, divadelních her z období klasicismu a sbírky matematických hádanek, jakož i knih o fotografii a magii.

Gabriel ji spěšně pobízí ke svému pokoji.

„*Tudy! Rychle!*“

V chodbě si Lucy všimne fotek současných francouzských hereček, na některých z nich je věnování nebo podpis: »V upomínku na nádherný víkend s tebou, Gaby«; »Napiš pro mě scénář a já ti ukážu, co umím«; »Udělej ze mě hvězdu«; »Gabymu na celý život«, všechny texty obklopeny malými srdíčky nebo fixem nakreslenými smajlíky.

„Vy se ale vyznáte ve vznešeném světě, pane jo!“

Kousek dál jsou ve velkých skleněných vitrínách vystavené zbraně – revolvery, nože a meče – spolu s novinovými články připomínajícími, z jakého místa činu pocházejí.

„To jsou skutečné předměty doličné ze soudních síní? Vy je sbíráte?“

Místo odpovědi ji Gabriel znovu pobídne. U dveří, o kterých se žena domnívá, že vedou do pokoje, vezme za kliku a vstoupí. Uprostřed zmuchlané příkrývky leží tělo.

Když za ní hospodyně spatří tělo svého zaměstnavatele, který s očima otevřenými a pusou dokořán nejeví známky života, podlomí se jí kolena, omdlí a padne jak široká, tak dlouhá na zem.

Lucy s ní neztrácí čas. Otočí spisovatelovo tělo, aby mu nahmatala pulz.

Tu si Gabriel všimne, že jeho mrtvola má na dlaních malé nafialovělé skvrny. Z kriminologického kurzu ví, že tyto skvrny, které se nazývají »petechie«, * jsou známkou otravy.

Lucy přiloží ucho ke Gabrielovu hrudníku a prohlásí:

„Je to, jak jsem si myslela. Váš pulz je opravdu velmi slabý, ale je tam.“

„Nejspíš jsem v kómatu. To znamená, že mě můžou zachránit.“

„Pravděpodobně se dá ještě něco dělat, ale dovolím si jednu otázku: Chcete se opravdu vrátit do tohoto těla?“

Gabriel pohlédne na svou mrtvolu a bez váhání přikývne.

Lucy okamžitě zavolá záchranku, která se neprodleně dostaví. Jeden ze záchranářů zamíří k Marii-Concepción, která stále ještě leží na zemi.

„Ne, tady on,“ ukazuje Lucy na postel.

Jeho kolega rychle prohlédne Gabriela a nařídí okamžitý převoz na urgent do nemocnice Pompidou.

* (Drobné krevní výronky do kůže – pozn. překl.)

Oba muži v jasně oranžových kombinézách naloží tělo na nosítka, sanita zapne světla, spustí houkačku a vyrazí. Gabriel je znepokojeně následuje a usadí se vpředu vedle nich.

„Víš, podle čeho mi rodiče vybrali jméno?“ zeptá se ten napravo. „Podle toho, že jsem se narodil v SAMU.“* Na památku té události mě pojmenovali Samuel. Můj osud byl zpečetěnej.“

Jen co se rozjeli, už museli zvolnit.

„Ta holka říkala, že je to slavněj spisovatel,“ řekne po chvíli kolega. „Ty ho znáš?“

„Jméno je mi trochu povědomý.“

„Není to ten spisovatel, co píše pro mládež?“

„Jo, myslím, že můj syn od něho něco četl. Jestli se mi ho podaří zachránit a dostanu od něj autogram, možná to na syna udělá dojem.“

„Tvůj syn čte? To teda smekám! Můj ne. Musím ale říct, že já sám mu nejdu příkladem. Nikdy jsem nepochopil, jak může mít někdo trpělivost přelouskat tolik stránek v kuse! Sedět nehnutě a jen přejíždět očima po papíru zaplněného malými písmenky... Dokonce bez fotek a bez obrázků. Ty čteš?“

„Na to jsem příliš unavenej. Když mám padla, usnu i u televize. Takže nevím, jak by to dopadlo s knihou...“

„Na co koukáš?“

„Na lékařský seriály. Třeba *Pohotovost*, *Chirurgové*, *Doktor House*. A ty?“

„Já jsem spíš na detektivky, jako jsou *Experti*.“

„Každopádně všechny tyhle seriály jsou nakonec stejně jen o tom, co člověk vidí denně: lidi, co umíraj, a není to vždycky banální smrt. Je to jako v životě, nic jinýho, než to, co je náš džob, kolik podivnejch úmrtí člověk vidí, dobrej bože!“

* (Ve francouzštině je SAMU zkratka pro rychlou záchrannou službu – pozn. překl.)

„A co ty, k jaký nejpodivnější smrti ses nachomejtnul ty?“

Zatímco spolu rozprávějí, cesta se před nimi konečně uvolní. Gabriel je poslouchá, frustrovaný, že nemůže zasáhnout do jejich debaty. V tomto okamžiku si přeje jedině:

„Jen ať přijedou včas, ať mě můžou zachránit.“

7. ENCYKLOPEDIIE: NEOBVYKLÁ ÚMRTÍ SLAVNÝCH

– Řecký dramatik Aischylos umírá na ránu do hlavy v roce 456 př. n. l. Jeden dravec, považující spisovatelovu lebku za hladký, oblý kámen, na ni z výšky svrhne živou želvu, protože doufá, že se mu o ni podaří rozbít krunýř, a bude si tak moct pochutnat na jejím obsahu.

– Filozof Chrýsippos umírá roku 205 př. n. l. na hostině. Při pohledu na osla pojídajícího fiky přímo z košíku určeného nejvýznamnější hostům ho přepadne záchvat nevladatelného smíchu, který skončí zástavou dechu.

– V 1. století n. l. se Drusus, syn císaře Claudia, udusí hruškou, kterou vyhodil do vzduchu a následně chytil zpět do pusy kvůli tomu, aby ohromil své přátele.

– V r. 1518 je ve Štrasburku část populace zachvácená šílenou touhou tancovat. Ve skutečnosti se v obilných sýpkách rozmnožila cizopasná houba zvaná námel. Tato houba (která je součástí drogy LSD) má okamžité halucinogenní účinky. Protože lékaři nevěděli, jak oběti ošetřit, vybudovali v centru tržnice pódium, na kterém je nechali tancovat, a přizvali hudebníky, aby jim k tomu hráli do rytmu. Přes 400 osob se oddávalo šílenému tanci celý měsíc, než umřeli na zástavu srdce nebo vyčerpáním.

– V r. 1567 Hans Steininger, starosta města Braunau v Rakousku, umře tak, že si zláme vaz, když zakopne o vlastní vousy dlouhé 1,40 metru.

– V r. 1599 Nandabayin, král Birmanie, umře na záchvat smíchu, když se dozví, že město Benátky jsou republikou, kde vládne shromáždění místo krále.

– V r. 1601 Tycho Brahe, dánský astronom, zakladatel moderní astronomie, cestuje v kočáru s císařem Rudolfem II. Je tak vášnivě zaujatý a hrdý na to, že mu může objasnit pohyb planet, že se ani neodváží požádat o pauzu, aby si mohl odskočit. Zemře na otravu krve způsobenou vlastní močí.

– V r. 1687 Jean-Baptiste Lully, oficiální skladatel na dvoře Ludvíka XIV., se udeří bezděčně taktovkou, kterou udává rytmus při interpretaci *Te Deum* na oslavu zotavení krále po těžké chřipce. Zranění se zanítí a přivodí mu smrt.

– V roce 1763 je abbé Prévost, autor románu *Manon Lescaut*, nalezen u nohou sochy Ježíše Krista. Zatímco mu soudní lékař otvírá hrudník, aby zjistil příčinu smrti, spisovatel otevře oči, vykřikne a zemře následkem pitvy.

– V r. 1864 George Boole, zakladatel Boolovy algebry, nastyďne. Jeho žena Mary, zastánkyně nové homeopatické léčby, jejíž jeden z principů spočívá ve »vyhánění čerta ďáblem«, lije na manžela ledovou vodu, aby se uzdravil. Ten zemře téhož večera na zápal plic.

Edmond Wells,

Encyklopedie relativního a absolutního vědění, svazek XII.

8.

Lucy ve svém Smartu uhání za sanitkou. Vtom uslyší v autě hlas.

„Můžu se přidat k vám, slečno? Radši bych konverzoval s vámi, než poslouchal řeči těch dvou záchranářů. Lezou mi na nervy a števe mě, že nemůžu nic dělat. Vy mě alespoň slyšíte.“

Ale i ona brzo znovu uvízne v zácpě a musí zastavit.

„Proč nevjedou na chodník?“ rozčiluje se spisovatel.

„Protože jsou na chodníku chodci. Každopádně nemá cenu, abyste se rozčiloval. Vy můžete projít hmotou, ale my ne. My jsme blokováni.“

„Nemůžou použít helikoptéru?“ zeptá se Gabriel s povzdechem. Pak pokračuje: *„Promiňte, to jsou emoce. Ještě štěstí, že jste tady. Ale stejně pořád nechápu, proč mi pomáháte, slečno Filipini.“*

„Už jsem vám to řekla, vaše kniha mi změnila život.“

„My mrtví? Ale to je můj největší komerční propadák! Vydavatel prodal jen desetinu nákladu, zbytek šel do koše. Měla v knihkupectví zůstat ještě aspoň týden za výkladní skříní. Nenapsali o ní ani čárku v jediných novinách. Tak končí knihy, které si nenajdou své čtenáře.“

„Mě si našla. A teď, když znám líp neviditelný svět, můžu posoudit informace, které v ní uvádíte. Něco z toho, co říkáte, je správně, ale je tam i hodně nepřesností.“

Smart stále stojí na místě. Rozhořčené klaksony přehlušují houkačku sanitky. Někteří řidiči se pokoušejí o úhybné manévry, ale jenom tím zvyšují okolní chaos.

„Začněme těmi nejdůležitějšími. Ve své knize píšete, že po smrti se 90 procent duší reinkarnuje a 10 procent zůstává tím, co označujeme jako bludné duše. To je kategorie, do které podle vás patří duše sebevrahů a těch, co jsou stále ještě pevně připoutáni ke své minulosti.“

„Ta procenta jsem našel v Tibetské knize mrtvých a v Egyptské knize mrtvých.“

„Je to přesně naopak.“

„*Jste si tím jistá?*“

„Má to logiku. Jednoduše proto, že většina lidí nostalgicky lpí, tak jako vy, na své »tělesné schránce« a představě, kterou si o sobě vytvořili. Dá se to celé shrnout do jedné věty: »Každý je zajatcem příběhu, který o sobě vypráví«. Člověk tak moc miluje vlastní minulost, že se jí nedokáže najednou vzdát a začít nový život, o němž si dopředu myslí, že nebude tak zajímavý jako byl ten předchozí.“

„*Občas jsem měl podobný pocit u některých svých románů, které jsem nechtěl opustit. Bylo mi s hrdinou dobře, stal se takřka mým přítelem.*“

„Takže chápete, proč 90 procent bludných duší lpí na svém starém já.“

„*Ano, a přiznávám, že díky svému psaní vnímám vlastní minulost jako román. Rád si poslechnu váš názor.*“

„Musíte vědět, jaké jsou charakteristické znaky bludných duší. Některé jste si už mohl sám ověřit, ale hodlám vám je tu vyjmenovat všechny tak, jak jsem si je seřadila. Začněme výhodami:

1. Žádné fyzické utrpení.
2. Žádné nemoci.
3. Žádná únava.
4. Žádná potřeba jíst.
5. Žádná potřeba spát.
6. Žádné stárnutí.
7. Žádný strach ze smrti.
8. Možnost létat.
9. Možnost procházet hmotou.
10. Možnost vidět a slyšet všechno, co člověk chce, a tam, kde chce (včetně toho, že může chodit zadarmo do kina, na koncerty i do muzeí).

11. Možnost vybrat si svou fyzickou podobu i šatník.
12. Možnost hovořit s ostatními bludnými dušemi.
13. Možnost být slyšen a ovlivňovat živé, kteří jsou nedostatečně »utěšnění«, protože mají trhliny ve své auře: drogově závislé, alkoholiky, schizofreniky. K tomu se vrátíme.
14. Možnost být viděn a slyšen kočkami.
15. Možnost mluvit s médii, zkrátka a dobře...

„A jaké jsou podle vás nevýhody?“

Vyjmenovává:

1. Žádné hmatové vjemy.
2. Žádná chuť.
3. Žádná vůně.
4. Žádný spánek, a tudíž žádné snění.
5. Žádná možnost být viděn živými lidmi.
6. Žádný kontakt s hmotou. Nemůžete si sednout na židli nebo spát v posteli a cítit to. Vypadá to jako prkotina, ale za čas to chybí.
7. Žádná možnost milování.
8. Žádná možnost vlastnit, držet nebo nosit předměty.
9. Žádná možnost vidět se v zrcadle (to brzo leze hodně na nervy).
10. Žádná možnost používat počítač.
11. Takže žádná možnost pokračovat v psaní románů, protože je také nemožné držet pero. Umím si představit, že to vám bude chybět.

„Není to tak trochu jako v Duchovi, v tom americkém filmu z devadesátých let?“

„Docela jo, až na to, že v tom filmu je ještě víc omylů než ve vašem románu. Například na konci filmu duch Patricka Swayzeho dokáže

působit na hmotu a svého soka zasype ranami pěstí. Stane se z něho »neviditelný muž« a pak není nic záslužného na tom, že přemůže své nepřátele! Zatímco ve skutečnosti se bludné duše nemohou ničeho dotknout a ničím hýbat. Vším projdou.“

„*Nemůžou způsobit ani praskání skříní, skřípání pantů, bouchání dveří nebo odbíjení hodin ve strašidelných hradech?*“

„To jsou klišé, která přetrvávají celé věky, ale hlavní pravidlo je: Duše, která opustí tělo, nemůže už ani v nejmenším působit na hmotu. Nanejvýš může ovlivnit jiného ducha. A uvědomte si, že těla jsou chráněna svou aurou stejným způsobem, jakým atmosféra chrání Zemi před meteority a slunečním zářením. Vnímat tyto bludné duše dokáží jen ti, kteří mají ve své auře trhliny.“

Konečně se zácpa uvolní, sanita se rozjede a Smart se snaží co nejrychleji jet za ní. Ale jiným vozidlům se podaří vecpat se mezi ně.

„Taky se mi líbila ve vašem románě *Encyklopedie relativního a absolutního vědění* od Edmonda Wellse. Ale jak vás napadlo vložit všechny ty informace do své knihy?“

„*»Profesor Edmond Wells« byl můj prastrýc. Zemřel už hodně dávno. On opravdu osobně napsal encyklopedii, kterou odkázal své rodině, a já jsem ji jednou objevil, opráčil a přečetl. A tenkrát jsem si řekl, že by nebylo na škodu, kdybych informace, často málo známé, rozšířil.*“

„A co ten váš prastrýc v životě dělal?“

„*Byl to entomolog, specializoval se na mravence, ale byl zároveň i biolog, filozof a historik. Říkal té podivuhodné encyklopedii zkráceně EVRA, jakože encyklopedie vědění relativního a absolutního. Nikdy nebyla publikovaná, ale mí rodiče o ní vždycky mluvili jako o rodinném odkazu. A já jsem v ní našel velmi užitečné informace pro své romány.*“

„Zajímal se o spiritismus?“

„Edmond Wells neměl dobrou paměť, a tak si zaznamenával všechno, co mu připadalo neobvyklé. Nejen to, co se týkalo smrti, i když se zdálo, že se zajímá především o to, co je »poživotě«. Co mě se týče, posloužil mi především XII. svazek, který se týká duchovna.“

„Smrt je jistě největším mystériem všech dob,“ poznamená Lucy.

Tahle slova Gabrielovi náhle připomenou, že snad zůstává ještě malá naděje na návrat do života...

9.

V nemocnici Pompidou nedovolí Lucy sledovat zákrok lékařů. Kousek dál na resuscitačním sále dostává sinalé tělo Gabriela Wellse elektrošoky a adrenalinové injekce přímo do hrudníku. I přes veškeré úsilí tělo nereaguje.

„Nepodaří se nám ho oživit,“ řekne lékař.

„*Ne, pokračujte, nevzdávejte to!*“ volá marně spisovatel.

„Zkusíme to ještě jednou,“ trvá na svém jeden z mužů v bílých pláštích, jako kdyby Gabriela slyšel.

„*Výborně! Tak je to správný! Ty se mi opravdu líbíš.*“

Lékaři se znovu pustí do práce, ale prakticky už v nic nedoufají.

„Říkám ti, že je to ztracený. Marníme tu drahocenný čas a peníze daňových poplatníků.“

„*Krucinál, soustřeďte se!*“

„Není nejmenší naděje, že by přišel...“

„Hele, dáme mu maximální dávku, a když to nezabere, máš u mě kafe a muffin v bufetu, než se pustíme do dalšího.“ Elektrický výboj zůstane bez odezvy, a tak je tělesná schránka Gabriela Wellse definitivně mimo hru.

„*Tentokrát to fakt zabalili. Nakrásně a definitivně mě odepsali,*“ pomyslí si spisovatel.

Napadne ho otázka: *Co jsem v životě dokázal?*

Ve 42 letech, kdy se uzavřela poslední kapitola jeho života, provede bleskovou bilanci.

Neudělal jsem toho dost. Sice jsem napsal nějaké romány, ale mohl jsem jich vydat dvakrát tolik, kdybych nebyl tak líný. Dva za rok, to by bylo dostatečné tempo, ale já jsem se spokojil s jedním, protože jsem věděl, že se nepovažuje za seriózní zplodit jich víc.

Měl jsem usilovat o to, aby se mé knihy překládaly v USA. Měl jsem se zasadit o to, aby moje romány byly zfilmovány. Měl jsem se zúčastnit autorských čtení, abych vysvětlil, jak mé příběhy vznikly.

Měl jsem také víc cestovat. Proč jsem nikdy nejel do Austrálie, i když to vždycky byl můj sen?

Ve skutečnosti jsem žil na okraji svého života, protože jsem si myslel, že mám spoustu času. Místo toho mě zčistajasna přepadla smrt a já vidím, že jsem při svém otálení zmeškal tolik důležitých věcí.

Měl jsem se víc zabývat rodičovstvím. Poznal jsem několik žen, ale s žádnou jsem nenavázal dlouhodobý vztah. Proč jsem se nikdy neoženil? Čekal jsem na dokonalou ženu a nechtěl jsem se vzdát potěšení z nových věcí. Měl jsem strach ze závazků.

Proč jsem neměl dítě? Byl jsem si vědom toho, že bych se musel podílet na jeho výchově, a měl jsem strach, že budu špatným otcem.

Jsem mrtvý a mám dojem, že jsem celý život promarnil.

Říká se: »Kdyby mladí věděli, kdyby starší mohli«. Mělo by se ještě dodat: »Kdyby mrtví mohli ještě chvíli žít a využít toho, co pochopili v posledních okamžicích života« ...

Kdyby ti brádirlové odvedli svou práci, jak se patří, oženil bych se s první ženou, která by mě chtěla, udělal bych jí bez meškání dítě, pak bychom se vydali na cestu kolem světa a napsal bych třikrát víc knih!

Jaká tragédie umřít tak mladý!

Doktory teď vystřídají ošetřovatelé. Svléknou jeho tělo, pohnou s ním a otočí ho.

„Ty víš, proč se mluví o pohřebácích jako o křupanech?“ ptá se jeden z nich.

„Protože kdysi mačkali mrtvolám palec u nohy, až to křuplo, aby si ověřili, že je člověk skutečně mrtvej, aby náhodou jenom nespal.“

„Tak pojď sem! Zkus to na tomhle, ten vypadá, že už je vopravdu tuhej.“

Jeden ze zřízenců o něj nešikovně zavadí. Jeho tělesná schránka pleskne o zem jako kus masa.

„Dávej bacha!“

„Nezdá se, že by mu to nějak ublížilo.“

Gabriel Wells se dívá na svá nahá záda a všimne si stop, které ho zneklidní.

„*Ehm! Podívejte se sem, řekl bych, že jsou tu nějaké podivné skvrny! Musí se udělat pitva,*“ volá spisovatel, který se vznáší nad svým tělem.

Ale živí ho nemůžou slyšet a ošetřovatelé se právě chystají uzavřít jeho tělo do vaku, ve kterém ho uloží do mrazicího boxu.

Gabriel si v duchu dělá seznam:

Stopa číslo 1: fialové skvrnky na dlaních.

Stopa číslo 2: velké kulaté skvrny nafialovělé barvy na zádech.

Gabriel se vydá za Lucy, která se zavřenýma očima trpělivě čeká v čekárně.

„*Teď není čas na spaní, slečno, je po všem, jsem dočista mrtvý a na svých zádech jsem viděl stopy příznačné pro otravu. Musí se neprodleně udělat pitva!*“

Lucy pomalu otevře oči.

„Nikdy mě nevyrušujte, když mám zavřené oči.“

„*Ale...*“

„Žádné »ale«. Nemáte ani ponětí o tom, co dělám.“

„Že by siesta?“

„Ne, »deparazituju«. Vysvětlím vám to později. Takže, co jste to říkal?“

„*Chci pitvu. Fialové skvrny, které jsem objevil už na dlaních, a teď ještě velké skvrny na svých zádech, to všechno jsou zřejmé stopy otravy. Musí se za každou cenu udělat pitva, aby se to ověřilo. Lucy, snažně vás prosím, zařídte to pro mě!*“

Mladá žena si povzdechne, pak se zvedne a stoupne si do fronty k okénku s nápisem Reklamace/Stížnosti. Po dlouhém čekání jí obézní dáma řekne:

„Takovou žádost může podat jen rodinný příslušník. Patříte do rodiny?“

„Ne, jsem jenom... přítelkyně.“

„V tom případě...“

„*Koukněte, můj bratr!*“ zvolá spisovatel.

A opravdu, jakýsi nervózní muž oblečený do pěkného svrchníku přichází spěšným krokem a chce vidět Gabriela Wellse.

„Ale to je vaše dvojče! Proč jste se mi o něm nezmnínil?“ zašeptá Lucy.

Prohlédne si ho pěkně zblízka a pozná kulatý obličej z obálky na čtvrtém Gabrielově románu, nos na konci malinko zakulacený, jemně vykrojené rty, hnědé, nakrátko ostříhané vlasy.

„*Thomas a já jsme opravdu dvojčata,*“ přisvědčí Gabriel. „*Co se týče vzhledu, jsme k nerozeznání, ale jinak jsme každý úplně jiný.*“

Spisovatelův bratr se od ženy na příjmu dozví, kam se má odebrat. Lucy mu chce zastoupit cestu, ale Gabriel ji zadrží.

„*Počkejte! Thomas musí nejdřív překonat šok z mé smrti, pak bude snazší ho přesvědčit.*“

Následuje bratra, který putuje od jednoho zřízence ke druhému, až dojde k márnici. Kóje s Gabrielovou mrtvolou se se skřípotem otevře.

Thomas Wells se skloní a obejmě tělo svého zesnulého bratra -dvojčete. Dlouhou chvíli prodlí v tom intimním spojení, pak se zdvihne.

„Ano, je to on,“ řekne nakonec.

Soudní lékař požádá Thomase, aby vyplnil a podepsal identifikační formulář. Ten setře slzu a provede, co se po něm žádá. Hned jak opustí nemocnici, vyndá telefon a volá rodičům, aby jim ještě na parkovišti oznámil tu zprávu.

Lucy ho předejde a zastoupí mu cestu.

„Thomas Wells?“

Nevěnuje jí sebemenší pozornost, jenom zamumlá:

„Teď opravdu není vhodný okamžik.“

„Musím vám sdělit něco neobyčejně důležitého ohledně vašeho bratra.“

„Kdo jste a co chcete?“

„Musíte požádat o pitvu.“

Poprvé na ni se zaujetím pohlédne.

„Neřekla jste mi, kdo jste, slečno...“

„Důvěrná přítelkyně.“

„Jeho poslední milenka? Mohlo mě to hned napadnout, jste přesně jeho typ.“

„Jenom přítelkyně, ale...“

„Prosím, chtěl bych být sám.“

„Je mi líto, že vás obtěžuji, ale Gabriel mi říká, vlastně řekl před tím, než umřel, že si přeje, aby se udělala pitva.“

„Dost podivný nápad. A to jako proč?“

„Řekněte mu, že jsem měl dobré důvody domnívat se, že mě chce někdo zavraždit,“ navrhone Gabriel.

„Ehm... Domníval se, že ho chce někdo zavraždit.“

„Řekněte mu, že mi chodily výhružné dopisy.“

„Dostával výhružné dopisy... věděl, že se ho chce někdo zbavit,“ zaimprovizuje Lucy.

„Já vím, kdo je to ten »někdo«,“ odpoví Thomas.

„Vážně? A kdo tedy?“

„Jeho srdce.“

„Pardon?“

„Gabriel měl vážné problémy se srdcem: cévy ucpané ze 75 procent vysokým cholesterolem. Víím to, protože mi ukázal radiogram. Měl tehdy podstoupit bypass, ale bál se otevřené operace srdce. Tak radši poslechl toho dobráka, doktora Langmana, který je podle mého skromného mínění vždycky přehnaně optimistický. Langman mu řekl, aby každý den věnoval 45 minut sportu, a tak začal Gabriel sportovat. Řekl mu, aby bral denně 0,75 miligramů aspirinu, a tak bral aspirin. A tohle je výsledek. Bylo to jen takové flikování. Měl jít na operaci a užívat léky na cholesterol. Na opravdovou nemoc opravdové léky. Ale ne... Můj milovaný bratr dal přednost radám svého přítele. Zaplatil draze za tu slepou důvěřivost. Já jsem ho nicméně varoval. Takže žádný zločin, žádné výhrůžky, žádný tajný nepřítel, jen srdeční příhoda, jaká se přihodí tolika lidem.“

„Moc vás prosím, naléhejte dál, Lucy!“ pokračuje Gabriel. „Řekněte cokoli! Musíte ho přesvědčit, aby požádal o pitvu.“

„Bylo mu zcela konkrétně vyhrožováno smrtí. Neměl byste to brát na lehkou váhu.“

„Je mi líto, že vám to musím říct, ale Gabriel měl vážný psychický problém. Trpěl, ostatně jako spousta jiných autorů detektivek, paranoiou. Takže si vymýšlel zločiny, spiknutí, vraždy, zkrátka všechno,

co mu posloužilo jako základní materiál k jeho práci – jednoduše profesionální deformace. Problém je, že nakonec všemu tomu blouznění sám uvěřil. V tom byl velký rozdíl mezi námi. On žil ve vysněném světě, já v tom reálném. A skutečností je, že měl ucpané cévy, proto dostal ve spánku infarkt. A když člověk jednou umře, skončí jako potrava pro červy (ačkoli dnes může být uzavřený do hermetické rakve, dokonce to vypadá, že ani zetlít nemůže, kolik konzervantů, antibiotik a kovů do sebe v dnešní moderní výživě napere). Vidíte, pravda je vždycky skličující. Ale teď, když o tom přemýšlím, věřím, že zpopelnění je přece jen hygieničtější.“

„Ne!“ křičí Gabriel. „*Nenechte mě spálit, pak už nebude žádná pitva možná. Musíte ho přesvědčit za každou cenu!*“

Lucy se zhluboka nadechne a pak vypálí:

„Jsem jeho médium.“

Thomase Wellse to očividně překvapí. Dlouze se na ni zadívá a v duchu se ptá, jestli žertuje, a jelikož je na pochybách, radši potlačí záchvat smíchu.

„Já nejsem jako bratr,“ řekne nakonec. „Jsem skutečný vědec. Pro mě jsou tohle všechno jen nesmysly.“

Gabriel se rozčílí.

„*Proč já musím mít, krucinál, tak domýšlivýho bratra? Za žádnou cenu ze mě nesmí udělat hromádku popela, když je na mém těle tolik stop!*“

„Jsem médium a s Gabrielem si povídám. Říká mi, tedy jeho duch mi říká, že nechce být za žádnou cenu zpopelněný.“

Thomas nadzdvihne pravé obočí.

„Vy tvrdíte, že je tu teď s námi?“

Lucy zvolna přikývne.

„A chce po vás, abyste si se mnou promluvila, je to tak?“

„Přesně tak.“

„To je absurdní.“

„Přesto je to pravda.“

„Jen »vaše« pravda. Ale mně ji nevnutíte. Lidé jako vy jen zneužívají naivity druhých. Nevšímáte si zla, jenž pácháte šířením svých lží.“

„To nejsou...“ Lucy se urazí.

„Já nejsem jenom racionalista, ale stejně jako můj svatý patron věřím jen tomu, co vidím. Ani jako dítě jsem nevěřil na Dědu Mráze, na čerty, ani na Vařila myšička kašičku a všechny podobné hlouposti.“

„Musíte mě vyslechnout, protože...“

„Nevěřím na duchy, na boha, na ďábly, na anděly. Nevěřím v ráj ani peklo, v posmrtný život, v reinkarnaci. Nevěřím ani na mimozemšťany, víly, skřítky, trpaslíky, horoskopy, taroty, astrologii, homeopatii, proutkaře, kartářky, ani na grafology a psychoanalytiky, takže média, která rozprávějí s mrtvými, jsou mi jednoduše k smíchu.“

„Vy...“

„Jsem vědec. Věřím v experimenty, které mi jsou dostatečným zdrojem zázraků. Tenhle svět je jednoduše takový, jak se jeví: svět ovládaný nespornými fyzikálními a biologickými zákony. Není tu nic nadpřirozeného. Jenom z nevědomosti pověřiví lidé, kteří mají potřebu stále si něco vymýšlet a věřit svým vlastním bludům, aby se ubránili strachu ze smrti. Přesto existují fakta. Skutečná. Nezpochybnitelná. Všeobecně známá. Ta fakta zní: člověk se narodí, vyrostе, zemře, zetlí, přemění se v prach a pak na něj jednoho dne celý svět zapomene. A tak to má také být. Přestane zatěžovat planetu svou přítomností. Zbývá nám jediná magická oblast, i to už je dost, a tou je snění. Stačí zavřít oči a ke všemu to nic nestojí.“

Lucy otevře pusu, ale při pohledu na sverepý a uštěpačný výraz svého společníka ji nenapadne žádná vhodná odpověď.

„Takže poslyšte, milá slečno, jste okouzlující, skutečně okouzlující... máte kliku, že si můžete vydělávat na živobytí nepřfliš namáhavou

prací, jakou je tahání peněz z důvěřivých hlupáků, ale respektujte tento pro mě tak tíživý okamžik mého života, jakým je smrt mého rodného bratra.“

I když v Lucyině hlavě víří spousta slov, všechna jí uvíznou v hrdle. Nakonec to vzdá a jenom si povzdechne. Pak se obrátí k Thomasovi zády a rozhodným krokem se vzdálí. Gabriel si pospíší, aby ji dohnal.

„Prosím vás, slečno Filipini, nevzdávejte to tak rychle. Udělejte něco. Nesmí mě zpopelnit, musí provést pitvu!“

Lucy neodpoví.

„Můj bratr je samolibej kretén.“

Přidá do kroku.

„Nenechávejte mě v tom. Snažně vás prosím. Je to poprvé, co jsem umřel, a nevím, co si mám počít!“

„Musím jít nakrmit kočky.“

Už je u svého vozu, nastartuje a zamíří k výjezdu z nemocničního parkoviště.

„Mějte soucit s úplně bezradným mrtvým, který chce vědět, proč zemřel!“
Zatváří se zarputile.

„Přestaňte ze sebe dělat oběť.“

„Copak ze sebe dělám oběť? Vždyť mě zavraždili! Je normální, že se o tom chci dovědět víc.“

„Všichni máme nějaké drobné osobní trable, není důvod zatěžovat tím ostatní. Umíte si představit, že by všichni lidi, co se nechají zavraždit, chtěli vědět, jak byli zabiti? Mám vám říct, co to je? Je to nezdravá zvědavost.“

Zatroubí na vůz před sebou, aby jí uhnul z cesty. Gabriel Wells cítí, že je naštvaná, a tak radši zmlkne. Přesto chce za každou cenu znát odpověď na otázku, pro kterou se nemohl rozhodnout v úvodu svého románu a která mu od té doby neustále tane na mysli:

„Proč jsem mrtvý?“

10.

Gabriel Wells najde obydlí média, které se nachází sotva několik set metrů od jeho bydliště. Je to zvláštní stavba, která vypadá jako dům pro panenky. Kovová brána s tepanou mříží s motivy víl vede do zahrady s užitkovou částí a ovocnými stromy. Cihlová fasáda domu je pokryta břechťanem a na vrcholku střechy se tyčí vysoký komín, ze kterého se kouří.

Uvnitř se nonšalantně prochází nejméně deset koček. Jedna z nich se blíží ke spisovateli. Strhává svými vztyčenými zašpičatělými oušky.

„*Copak mě vidí?*“ diví se Gabriel.

„Mňau,“ uslyší místo odpovědi.

Nad krbem visí zarámovaná fotka nějakého páru se zapadajícím sluncem v pozadí. Je to Lucy v bikinách a jakýsi do bronzova opálený muž vystavující na odiv své bicepsy a vypracované břišní svaly. Něžně ji objímá.

Jsou tam vystavené i jiné fotky téže dvojice. Pózuji v nádherném prostředí na pláži s bělostným pískem, mezi kokosovými palmami nebo bambusovými stromy. Často vypadají, že se právě chystají políbit nebo na sebe něžně hledí.

Lucy plní misky kočkám, které se rychle sbíhají s ocasy vztyčenými jako antény. Gabriel si všimne v rohu pokoje posilovacích strojů, nad nimiž je veliký nápis:

»STAREJTE SE DOBRĚ O TĚLO,
ABY V NĚM DUŠE TOUŽILA ZŮSTAT«.

Lucy se usadí se skříženýma nohama na kulatém polštáři a zavře oči. Nad její hlavou se otevře světelný koridor.

Gabriel pozoruje bludné duše, které krouží u stropu. Pronikají do jejího těla v úrovni ledvin, stoupají páteřním kanálkem až k temeni hlavy, odkud je světelný paprsek vytáhne, jako kdyby se jednalo o výtah.

Když všechny entity kolem zmizí, Lucy otevře oči, provede několikrát nádech a výdech a zatřepe rukama, jako kdyby chtěla setřást kapičky vody.

„*Můžu se vás zeptat, co to provádíte za podivný rituál?*“ prohodí Gabriel opatrně.

„V nemocnici bylo zřejmě hodně bludných duší. Jakmile mě objevily, chtěly, abych jim pomohla »vystoupit ke světlu«.“

„*Jak to děláte?*“

„Dostávám pokyny od svých duchovních vládců.“

„*Od duchovních vládců?*“

„Řekněme, že jsou to vyspělé duše, které mají své sídlo nad úrovní bludných duší, které ale zůstávají tady dole, aby mohly co nejlépe řídit veškeré dění na Zemi.“

Poté co si mladá žena v koupelně umyje ruce a opláchně obličej, se pustí ochotně do vysvětlování, současně hladí jednu ze svých koček.

„Vy se nacházíte na první úrovni zvané »Nižší astrál«. Nad ním je »Střední astrál« a ještě výš nad ním je »Vyšší astrál«. Duchovní vládcí mi dají vědět, jaká embrya jsou k dispozici bludným duším, které jsou připravené k reinkarnaci. Obvykle dostávám »dobré nabídky«. Mnohé duše to ví, proto jakmile vycítí moji přítomnost, hned se ke mně seběhnou. Ale jsou i paličaté bludné duše. Vládcové pak po mně chtějí, abych je přesvědčila. Někdy uspěju, někdy ne. Často se mi stane, že dovedu bludnou duši až ke světelnému tunelu, který vede k reinkarnaci, a ona si to na poslední chvíli rozmyslí a chce se vrátit.“

Pokrčí rameny a pokračuje:

„Každá duše má svobodnou vůli, to je absolutní pravidlo. Musí se proto přesvědčit, a kvůli tomu mě vládcové potřebují zde, abych s těmi váhajícími jednala diplomaticky.“

Lucy vstoupí do své rustikální kuchyně a přinese si celou hromadu pilulek, prášků a sirupů.

„*A tohle všechno je co?*“

„Vitaminy, stopové prvky, esenciální oleje, homeopatika.“

„*Vy jste vlastně... hypochondr. Proto jsem vás potkal u doktora!*“

„Vážím si toho, že žiju, a dělám, co můžu, abych tu pobyla co nejdýl. Jestli si myslíte, že to znamená být hypochondr, klidně si to myslíte. Ale všem je dobře známo, kam vás zavedla vaše nerozvážnost ohledně zdraví...“

Lucy se pustí do přípravy míchaného salátu. Než zeleninu opláche, nejdřív si k ní přičichne, pak ji oškrábe a naskládá na talíř. Přidá klíčky vojtěšky. Posype zrnky sezamu a všechno pokape olejem z lískových oříšků.

„Vím, že vy nic necítíte, že už nemáte na nic chuť ani potřebu jíst, ale já ano. A když pobývám na místech obzvlášť »zamořených«, musím se pak očistit, a z toho mi vždycky vyhládne.“

Pochutnává si na zelenině, se zjevnou rozkoší ji drtí svými stoličkami.

Gabriel Wells se nad ní vznáší, dívá se, jak mladá žena žvýká sousto, jak ho polyká. Připadá mu, že to všechno patří době nenávratně minulé, a uvrhne ho to do nostalgie.

Čeká, až žena dojí, aby mohl pokračovat v konverzaci.

„*Můžeme se vrátit k vašemu výkladu o světě v Nižším, Středním a Vysším astrálu?*“

Vtom zazní zvonek a rázem přeruší jejich rozhovor.

„Co to? Je tady nějak brzy,“ podiví se Lucy.

„*Kdo, vy někoho čekáte?*“

„Vaší každodenní prací je psát příběhy, tou mojí je jim naslouchat. Lituju. I když mám opravdu ráda vaše knihy, přesto vám nemůžu věnovat všechn svůj čas. Musím vás teď opustit, právě přišel můj dnešní první klient. Víím, že vás nemůžu vyhodit ven, a tak vás prostě žádám, abyste, jestli chcete být přítomen konzultaci, respektoval mou práci, a především nijak nezasahoval. Rozumíme si?“

Gabriel krouží kolem ní.

„Abych řekl pravdu, já vůbec nevím, co vaše práce obnáší. A moc mě to zajímá. Navazuje vaše umění nějakým způsobem na sestry Foxovy?“

11. ENCYKLOPEDIE: SESTRY FOXOVY

Na počátku moderního spiritistického hnutí stojí tři dcery pastora Foxe.

Jejich zvláštní nadání se projevilo v březnu 1848 v Hydesville ve státě New York, když dvě mladší, dvanáctiletá Kate a patnáctiletá Margaret, tvrdily, že slyší rány ve sklepě jejich domu, který byl pověstný tím, že v něm straší.

Vykládaly, že se jim podařilo navázat spojení s mrtvým, kterého pokřtily Splitfoot (»Rozštěpená noha«). Dorozumíval se s nimi tak, že odpovídal ano nebo ne pomocí písmen abecedy napsané na listu papíru. Bludná duše udala, že se jmenuje Charles B. Rosma, a tvrdila, že je podomním prodejcem, kterého před pěti lety zavraždili. Jeho mrtvolu, vysvětlovala, útočník ukryl ve sklepě rodiny Foxových.

Vypráví se, že když se sestrám Foxovým podařilo přesvědčit dospělé, aby prohledali sklep, našly se tam vlasy a úlomky kostí, které byly podle expertízy lidského původu. Událost způsobila velký rozruch a sestry Foxovy proslavila.

Nejstarší, Leah, organizovala turné po Spojených státech pro stále početnější davy. Jejich víru začalo šířit několik známých osobností té doby. Stovky, pak i tisíce přívrženců sester Foxových tvrdilo, že také komunikují s mrtvými. Byla to doba velké módy spiritistických seancí a tabulky ouija, desky opatřené abecedou, která umožňovala duchu mrtvého hláskovat odpovědi. V roce 1852 bylo jen ve Spojených státech na tři miliony oficiálních přívrženců spiritistického hnutí.

Fenomén se rozšířil jako blesk do Anglie (zasloužil se o to Conan Doyle, tvůrce Sherlocka Holmese), Francie (s podporou Victora Huga a Allana Kardeca, zakladatele spiritismu), Ruska (díky Rasputinovi) a také do Jižní Ameriky.

Všechny tři sestry Foxovy dostávaly za každé vystoupení hotové jmění. V roce 1852 se Kate v Anglii provdala za bohatého advokáta, který ji přesvědčil, aby se nechala prozkoušet anglickým expertem specializujícím se na odhalování podvodů v oblasti paranormálních jevů: Williamem Crookesem. Ten se zúčastnil jedné seance a přiznal, že se nedalo ani v nejmenším podvádět.

Ve stejné době se Margaret provdala za jednoho badatele, který o pět let později při jedné ze svých výprav zemřel a zanechal po sobě truchlící vdovu. Ta svůj smutek utápěla v alkoholu.

O několik měsíců později zemřel také manžel Katy, a i ona propadla alkoholu.

Dvě mladší sestry, ze kterých se staly opravdové alkoholičky, se pohádaly s nejstarší sestrou Leah, která řídila spiritistické hnutí, v té době už na mezinárodní úrovni. Aby jí uškodily, rozhodly se Kate a Margaret vystoupit v New Yorku na scénu s tím, že odhalí pravdu. Klapání znamenající ano nebo ne a vydávající se za projev duchů ve skutečnosti prováděly sestry

špičkami svých bot. Na důkaz svých slov provedly svou demonstraci před jedním lékařem a prohlásily, že jediným cílem Leah, která je nutila vystupovat na veřejnosti, bylo se obohatit.

Racionalisté slavili, ale spiritistické hnutí bylo už tak rozšířené, že takový incident jeho rozmach nemohl zastavit. Jeho přívrženci zašli dokonce tak daleko, že prohlásili doznání vynucené pod jistou hrozbou. Kate a Margaret zabředávaly stále víc do alkoholu a bída. Margaret se nicméně pokusila obnovit svou kariéru, znovu se vzbopila a vrátila se na scénu, tvrdila přitom, že oplývá skutečnými okultními schopnostmi. Ale oživení zájmu, který vzbudila, rychle pominulo. Zemřela v naprosté bídě v roce 1893 ve věku 55 let, pár měsíců po své sestře Kate.

V roce 1904, jedenáct let po jejich skonu, děti, které si hrály ve sklepě domu v Hydesville, našly za zdí lidskou kostru. Událost vzbudila velký rozruch a vyvolala ve světě novou vlnu zájmu o spiritistické hnutí.

Edmond Wells

Encyklopedie relativního a absolutního vědění, svazek XII.

12.

Prvním Lucyiným klientem je uhlazený muž v perfektním třídílném obleku. Doprovází ho obrovský pes, afghánský chrt. Oba dva příchozí mají stejně fádni světle hnědý porost, stejně dlouhé, tenké nohy, stejně lesklé oči, oba vypadají stejně směšně. Muž má na každém prstu pečetní prsten.

Klesne do křesla, jako by byl úplně vyčerpaný.

„Jmenuju se William Clark. Jsem Angličan a koupil jsem zámek Mérignac. Teď v něm straší. Cítím ve svém obydlí nepřátelského ducha. Hlavně v noci. Ruší mě pravidelně ve spánku a já pokaždé probudím svou ženu. Začíná to mít neblahý vliv na naše soužití. Dokonce i můj pes je z toho celý nespůj.“

Zvíře zívne.

„Jste naše poslední naděje.“

Klient přednese svou žádost stejným tónem, jako kdyby se chtěl zbavit krys nebo termitů. Dodá:

„Už jsem tam měl i exorcistu z biskupství, ale nepomohlo to. Dopslechl jsem se, že vy jste na tyhle věci nejlepší. Přátelé, kteří využili vašich služeb, byli velmi spokojeni. Vypadá to, že jste jediná, kdo opravdu dokáže rozprávit s mrtvými. Snažně vás prosím, zbavte mě toho nevídaného návštěvníka.“

Lucy přikývne a zavře oči. K přivolání entity používá různé zprostředkovatele. Konečně se objeví vyzáblá, elegantně oblečená ekto-plazma trochu zženštilého vzhledu.

„Vy jste ten duch ze zámku?“ zeptá se ho Lucy.

„*Baron z Mérignacu, sedmnáctý toho jména. Jsem původním majitelem zámku,*“ odpoví suše.

„Nový majitel chce, abyste odešel. Říká, že jsou to jeho pozemky, že je tam doma.“

„*Jaké nestoudné tvrzení! Je to už nejméně osm set let a sedmnáct generací, co má rodina obývá tento zámek, který se dědí z otce na syna. Jen čistou náhodou poslední potomek, lépe řečeno zmetek, v pokeru promrhal celé jmění, které zdědil. Nemůžu dopustit, aby mě nějaký přivandrovalec, který není ani pokrevně spřízněný s naší rodinou, oloupil o můj zámek. Řekněte mu, že to já si přeju, aby zmizel co nejrychleji, jinak že se dostane do maléru.*“

Gabriel si všimne, že Lucy pošukubává v levém víčku, tik, který jako by říkal: »Cítím, že to nebude jednoduchá záležitost.« Přikryje si rukou ústa a nenápadně si odkašle, pak pozvedne oči ke svému klientovi se slovy:

„Takže... pane Clarku, přivolala jsem na vaše přání ducha, který přebývá ve vašem sídle. Souhlasil s tím, že se mnou pohovoří, a tím pádem i s vámi. Trvá na tom, abych uvedla, že je baron z Mérignacu a že doma je v tom zámku on, protože patří jeho rodině už sedm generací.“

„Ne sedm, slečno, ale sedmnáct generací. Mohla byste si dávat trochu větší pozor!“

„Ehm ano, pardon, sedmnáct generací. Takže *a priori* nemíní odejít. Zdá se, že si naopak vroucně přeje, abyste to byl vy, kdo opustí toto místo.“

„Koupil jsem ten zámek za peníze, které jsem naspořil během let tvrdé práce v peněžnictví. Všechno mám notářsky ověřené. Jsem zákonným majitelem.“

Průsvitný aristokrat, který se nad nimi vznáší, pokrčí rameny.

„To jsou pouhé listy papíru pokryté čmáranicemi. Já tu mluvím o rodových erbech, o historii, o dramatických událostech; vy nemáte vůbec ponětí o tom, co se skutečně odehrálo v tomto zámku. Moje prababička umřela při porodu v posteli, kterou tenhle trouba chce přeměnit na bar pro whisky. Můj děda střílel na Němce z okna v prvním patře, které chce tenhle nový majitel nechat zazdít. A to vám ani nevyprávím o stoletém dubu, který chce porazit, aby si na jeho místě mohl postavit bazén. Tenhle člověk je nejen zloděj, ale i barbar, který nemá žádnou úctu k dědictví naší země. Nepřichází v úvahu, abych mu vyklidil pole. A navíc je to Angličan. Jí vařené hovězí s mátovou omáčkou! Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby to byl potomek těch lumpů, co stříleli šípy na

francouzské rytíře, k nimž patřil v bitvě u Azincourtu i můj vzdálený prapředek.“

„Takže pochopil, že mě má nechat na pokoji?“ naléhá klient.

Lucy se nakloní a zamumlá, jako kdyby se bála, že ji duch aristokrata uslyší:

„Baron z Mérignacu odpověděl zhruba, že to, že jste dal peníze nějaké agentuře, vás ani v nejmenším neopravňuje k tomu, abyste obýval toto místo.“

„Ale já jsem tady doma!“ řekne zlostně baron.

„*Ne, já jsem tady doma.*“

„Ten duch musí zmizet.“

„*To se mu nikdy nepodaří. Nikdy, ale opravdu nikdy neodejdu!*“

„Říká, že právě teď o tom neuvažuje...“ přetlumočí Lucy.

Kočky obestoupí Angličanova psa. Nesnaží se mu nahnat strach, jenom upozorňují, že jsou v početní převaze. Chrt ostentativně zívá, aby dal najevo nezájem, který v něm vyvolávají tyhle směšné konkurentky, které by mohl smést jednou ranou své tlapy.

Lucy prolamuje prsty a přitom hledá vhodná slova.

„Podle mého názoru byste měl vyjednávat, pane Clarku. A především přestaňte používat slovo »duch«. Bludné duše to nerady slyší. Říkejte mu »baron« nebo »pan baron«. Co kdybyste zámek rozdělil? Nechal mu tu část, na kterou je zvyklý, a sám obýval zbytek? Mohla bych vám dělat prostředníka i ohledně jeho pokynů k zahradnickým pracím, jmenovitě k porážce toho stoletého stromu, která ho, jak se zdá, hodně rozzuřila.“

„Ani mě nenapadne, abych vyjednával. A už vůbec ne s nějakým obláčkem jedovaté páry. Stačilo, že jsem vyjednával s agenturou, co mi prodala zámek za přemrštěnou cenu. Dal jsem do toho všechny své úspory a nehodlám přenechat ani ždíbec svého majetku tomu škúdcí, na kterého si člověk nemůže ani sáhnout!“

Lucy se zatváří rozpačitě a nakloní se trochu dopředu.

„Zapřísahám vás, jestli nechcete situaci ještě víc vyhrotit, neurá-
žejte ho.“

*„Za koho mě má ta skopová hlava? Za obláček páry? Za škůdce!?
Podívala se vůbec někdy na sebe ta hromada zkaženého masa?“*

Gabriel si s údivem uvědomí, že rasismus existuje mezi mrtvými stejně jako mezi živými, ale sám se radši drží stranou.

„Pochopte, pane Clarku, že nárok barona z Mériagnacu, který připomíná, že doma je tam on, musí být také brán v potaz.“

„Ale on tam nemá žádné domovské právo! Není nic jiného než squater!“

„Chcete na něj podat žalobu? Nebo ho vypudit pomocí exekutora či četníků?“ zeptá se Lucy uštěpačně.

„Pomocí vás, vy jste má protifantomová zásahová jednotka.“

„Važte slova. On vás slyší. Jak bych vám to jenom řekla, abyste pochopil... Španělstí dobyvatelé, když se vylodili v roce 1492 v Americe, měli také oficiální dokumenty, které je opravňovaly k zabránění půdy, na kterou vstoupili. Přestože indiáni tam byli už několik století před nimi.“

„Opravdu v tom nevidím žádnou souvislost!“

„Dobyvatelé se také domnívali, že je třeba vyčistit zemi od divochů, kteří ji obývali. Ovšem z hlediska indiánů to byli jenom cizinci, kteří je přepadli a ukradli jim půdu, na které se narodili a kde stále žili jejich předkové. Záleží jenom na úhlu pohledu.“

William Clark se zamračí.

„Bydlím tam a nehnu se odtamtud. A jelikož vy nejste schopná pomoci mi vyhnat toho ducha, najdu si profesionálnější médium. Mám i jiná jména, sice se jedná o méně věhlasné lidi, ale pravděpodobně budou úspěšnější.“

„Opravdu, pane Clarku, nemohu vám poradit nic jiného, než abyste se snažil jednat spíš diplomaticky než prchlivě, to k ničemu nepovede. Vlastně si vůbec nejsem jistá, že v téhle rozepři budete vítězem. Koneckonců ten duch je tam skutečně doma. Je na svém území, zná dobře svou půdu.“

Angličan se rozzlobeně zvedne.

„Vy jste na jeho straně, že je to tak?“

„Ne, snažím se najít pro všechny to nejlepší řešení.“

„No, to je vrchol. Už tady nehodlám ztrácet ani vteřinu!“

Muž se zvedne a s ním i jeho překvapený pes, který hned zamíří k východu.

„I tak mi dlužíte 150 dolarů za tohle sezení,“ připomene mu Lucy.

„Velmi jste mě zklamala a věřte, že o mně ještě uslyšíte.“

William Clark vyndá bankovky a opovržlivě je mrskne na zem.

Lucy se obrátí k bludné duši.

„Mrzí mě to, dělala jsem všechno, co bylo v mých silách.“

„Napříště se bez nejmenších skrupulí postarám o to, aby se tak říkajíc pakoval. Jsou opravdu lidé, kterým člověk touží dát všechno, čeho se jim v dětství nedostávalo.“

„Nerozumím vám, na co narážíte?“

„Na pořádný výprask, například.“

„Nebuďte tak nemilosrdný,“ řekne Lucy. „Je jenom trochu omezený.“

„Spokojím se s tím, že mu ukážu, jak si protiřečí.“

Právě když se chystá baronova bludná duše odejít, všimne si bludné duše spisovatele.

„Turista?“ zeptá se.

„Ehm... v jistém slova smyslu ano. Zemřel jsem dnes ráno.“

„Opravdu? Tak to vás čeká spousta překvapení.“

„Musím přiznat, že se zatím nenudím.“

„A co pohledáváte tady?“

„Chci se dozvědět, kdo mě zabil.“

Baron se ironicky ušklíbne.

„To je fakt bezva zábava pro »čerstvě mrtvého« ...“

Obřadně se ukloní, pak ukáže na médium a dá Gabrielovi na srozuměnou, že se nachází v dobrých rukách.

13.

Lucy si sundá boty a pohodlně se usadí v křesle. Zvoní jí mobil, ale nevezme to. Zatímco se kočky shluknou kolem ní a olizují jí ruce, Gabriel se k ní přitočí.

„Musíte mi pomoci, slečno Filipini.“

„Doufám, že mi nejdete taky vyčítat, že nejsem dost »profesionální«.“

„Musíte se angažovat v materiálním světě, protože jenom vy to dokážete.“

„Jak?“

„Ve vyšetřování mé vraždy.“

„Nejsem vyšetřovatelka.“

„Bez vás nic nezmůžu. Jsem jako létající ryba bez žraloka.“*

Podívá se lhostejně na svůj telefon, který znovu vyzvání, jen aby zjistila, kdo jí volá, a znovu ho odloží.

„Na to, že jste čerstvě mrtvý, si vedete nakonec celkem dobře. Většina lidí žehrá na svůj osud a okamžitě ztrácí smysl pro humor. Vám ho ještě aspoň špetka zbývá.“

Gabriel přemýšlí, jak by se jí vlichotil, a vzpomene si na jednu její větu: »Každý žije v zajetí svého příběhu, který o sobě vypráví.« Uvědomí si, že v tomhle ohledu neprojevil žádné pochopení. Od samého

* (Druh ryby, která zdánlivě naviguje lodi a žraloky – pozn. překl.)

počátku ji využívá, ale o ni samotnou se nezajímá. Přesně jako všichni klienti, kteří k ní přicházejí a myslí si sobecky, že jejich problém je tou nejdůležitější věcí na celém světě.

„Vyprávějte mi o svém životě, slečno Filipini.“

„Podívejme, najednou se zajímáte také o něco jiného než o své ego?“

„Pouhá zvědavost duše, jejíž pozemská cesta skončila, na osobu, jejíž cesta sotva začíná...“

Lucy odejde do pokoje a přinese odtamtud obrovskou loutku usmívajícího se klauna. Usadí ho do křesla.

„Použiju tuhle loutku k tomu, abych věděla, kam mám upřít svůj zrak, a vy se jenom zadíváte do jejích očí, abyste zachytil můj pohled. Tak bude rozhovor pohodlnější jak pro vás, tak pro mě.“

Mladá žena nespouští z nehybného klauna zrak a Gabriel má konečně dojem, že se na něj dívá, když s ním mluví.

„Skutečně chcete znát můj příběh?“

Zabalí se do plédu, počká, až se kočky uvelebí u jejích nohou, a začne zvolna vyprávět příběh svého života.

14.

„Narodila jsem se v Savojsku. Můj otec vlastnil drůbeží jatka. Matka mu pomáhala s účetnictvím a starala se o chod domácnosti. Já jsem byla jedináček. Od osmi let mě trápily migrény. Choulila jsem se do sebe, nemohla jsem se ani pohnout, zavřená v přítmí někdy i celé dva dny. Seběmenší hluk, seběmenší světlo mi působilo utrpení, myslela jsem, že se mi bolestí rozskočí hlava. Procházela jsem fázemi nesnesitelné přecitlivělosti.

Zavedli mě ke všem lékařům v okolí, vyzkoušela jsem všechny možné i nemožné léky, ale nenašel se jediný, který by zabral. A protože jsem často ve škole chyběla, začala jsem zaostávat ve výuce.

Ve třídě jsem byla pořád ta poslední a ve vesnici mě měli za tu divnou, aniž by tušili, co mi vlastně je. Mluvili se mnou jako s mentálně postiženou.

Jednou jsem řekla otci, že chci pryč z téhle vesnice, kde na mě všichni koukají skrz prsty. Tehdy mi vyprávěl příběh kozy pana Seguina. Stále si ho pamatují: Bělíčka říkala, že se nudí a že už má života na statku dost. A tak jednoho večera utekla do hor, kde potkala mladého kamzíka. Dlouho spolu dováděli. Mezitím se setmělo a pan Seguin ji sháněl se svou pišťalkou, ale ona se nechtěla vrátit zpět do stísněného prostoru své ohrady. Zůstala v horách a napadl ji vlk. Bránila se statečně celou noc, ale ráno ji vlk zcela vyčerpanou sežral. Můj otec zakončil své vyprávění tím, že já nemusím mít strach z budoucnosti, protože budu moct převzít vedení našeho rodinného podniku.

Ten příběh na mě velmi zapůsobil, ale nenáviděla jsem drůbeží jatka, jejichž ohavným smradem byly nasáklé šaty i vlasy. Takže jsem překonala strach z vlka, a když jsem dospěla, odešla jsem do Paříže. Začala jsem pracovat jako servírka v jedné malé vegetariánské restauraci a nedaleko nádraží de l'Est jeden pokojík v podkroví v sedmém patře bez výtahu a s toaletami na společné chodbě.

Práce byla vyčerpávající, ale hosté, většinou to byli stálí zákazníci, nechávali vysoké spropitné. Jednou se tam objevil velmi hezký muž, distingovaný a elegantně oblečený, který působil poněkud plachým dojmem. Byl sám a byl poprvé ve vegetariánské restauraci. Zaslíbila jsem ho do odlišného způsobu stravování, při kterém se nekonzumují žádné „mrtvolky“. Ten výraz ho pobavil, pojali jsme k sobě sympatie a vídali jsme se pak i mimo mou práci. Pracoval ve finančnictví, byla to velmi lukrativní práce, která ho ale občas deptala, protože pochyboval o bezúhonnosti svého šéfa.

Jmenoval se Samy Daoudi. To já jsem se chopila iniciativy a vzala jsem ho za ruku jako první. Pak jsme se poprvé políbili. V té době mi bylo teprve 18 a byla jsem ještě panna. Viděli jsme se asi tak desetkrát, než jsme se odvážili společně spát. A ještě aspoň desetkrát, než se odvážil navrhnout mi, abychom se milovali. Byl to úžasný okamžik, měla jsem pocit, jako by probudil mé tělo k životu tím, že mě rozsvítil uvnitř. Nesmírně mě bavilo, jak byl nesmělý, neustále se ptal: „Neobtěžuje vás to?“ jako kdyby měl pořád strach, aby lidi neotravoval.

Potom všechno probíhalo jako ve snu. Samy mi nosil na každou schůzku květiny. Byl pozorný, ohleduplný, zdvořilý, uctivý. Každý den mi říkal, že mě miluje, dokonce mě představil svým čtyřem sestrám, které s ním žily (matka i otec byli mrtví). Pro mě jako jedináčka to bylo, jako kdyby mě adoptovala nová rodina, a v Samyho sestřích jsem našla skutečné přítelkyně. Bavily jsme se, připravovaly pokrmy, pořádaly nedělní pyžamové dýchánky. Všech šest nás odjelo společně na dovolenou, potom jen my dva. Byla jsem šťastná a brzy jsme začali hovořit o tom, že spolu začneme bydlet. Naléhal na mě, abych opustila svou mansardu. Říkal, že si mě hodlá vzít, že chce mít se mnou tři děti a že udělá všechno pro to, abych mohla skončit s prací v restauraci. Ještě nějakou dobu musel vycházet se svým hrozným šéfem, ale měl v plánu, že rozjede vlastní finanční poradenství, jen co si našetří dostatečné množství peněz.

Pokud vím, prožil jedinou bolest: ztrátu svých rodičů. Otec je opustil hned po jeho narození, matka, Mounia, umřela, když mu bylo 14 let, nikdy se přes to úplně nepřenesl. Řekl mi, že ji vidá každou noc ve svých snech a že doufá, že se mu jednou podaří s ní mluvit, protože věří na nesmrtelnost duší. Ujišťoval mě také, že jsem přesně ten typ ženy, kterou by chtěla mít za snachu a na kterou by byla hrdá. Stále mi o ní vyprávěl. Říkal, že člověk miluje podle toho,

jaké lásky se mu dostalo v dětství, že každý polibek je jako mince, kterou člověk obdrží a kterou může zúročit v pozdějším věku v hazardní hře o lásku. A že čím víc má mincí, tím větší je naděje, že uspěje. Jeho matka ho zahrnula velkou láskou, a tak ji může teď vracet.

Jednou večer přišel Samy s obzvlášť ustaraným výrazem ve tváři. V rychlosti mi vysvětlil, že do podniku přišla daňová kontrola a že je to pravděpodobně zruinuje. Šéf ho požádal, aby ukryl kufr plný kompromitujících dokumentů. Protože se Samy bál domovní prohlídky, poprosil mě, abych kufr schovala u sebe doma. Následující dny se napětí stupňovalo. Samy byl nervózní, říkal mi, že jejich hrozný šéf stáhne všechny ke dnu. Pak musel náhle odjet. Ještě si pamatuju přesné datum, bylo to ve čtvrtek 13. dubna. Jenom mi řekl, že teď nastane období, kdy spolu nebudeme moct komunikovat, ale že se mi ozve, hned jak se vrátí. Do té doby jsem se měla obrnit trpělivostí. A to jsem také udělala.

O tři dny později mě v osm hodin ráno probudilo bouchání na dveře. Byla to policie. Vtrhli dovnitř a začali všude šmejdít, dokud nenašli kufr, který jsem schovala pod postel. Vypáčili zámky a uvnitř kufru našli sáčky s bílým práškem. Okamžitě mě naložili do auta a odvezli na policejní stanici.

Všechno svědčilo proti mně a bylo to v době, kdy se kvůli úmrtí jednoho slavného rockového zpěváka, který zemřel na předávkování, tvrdě postupovalo proti drogám. Dostala jsem maximální možný trest: osm let natvrdo.

„Se svým svatouškovským vzezřením jste ještě nebezpečnější než ostatní, a proto si zasloužíte exemplární trest,“ prohlásil soudce. Když vynesl rozsudek, moji rodiče se rozplakali. Samozřejmě jsem se nesčetněkrát pokoušela spojit se Samym, ale vždycky jsem se dovolala jen do jeho hlasové schránky.